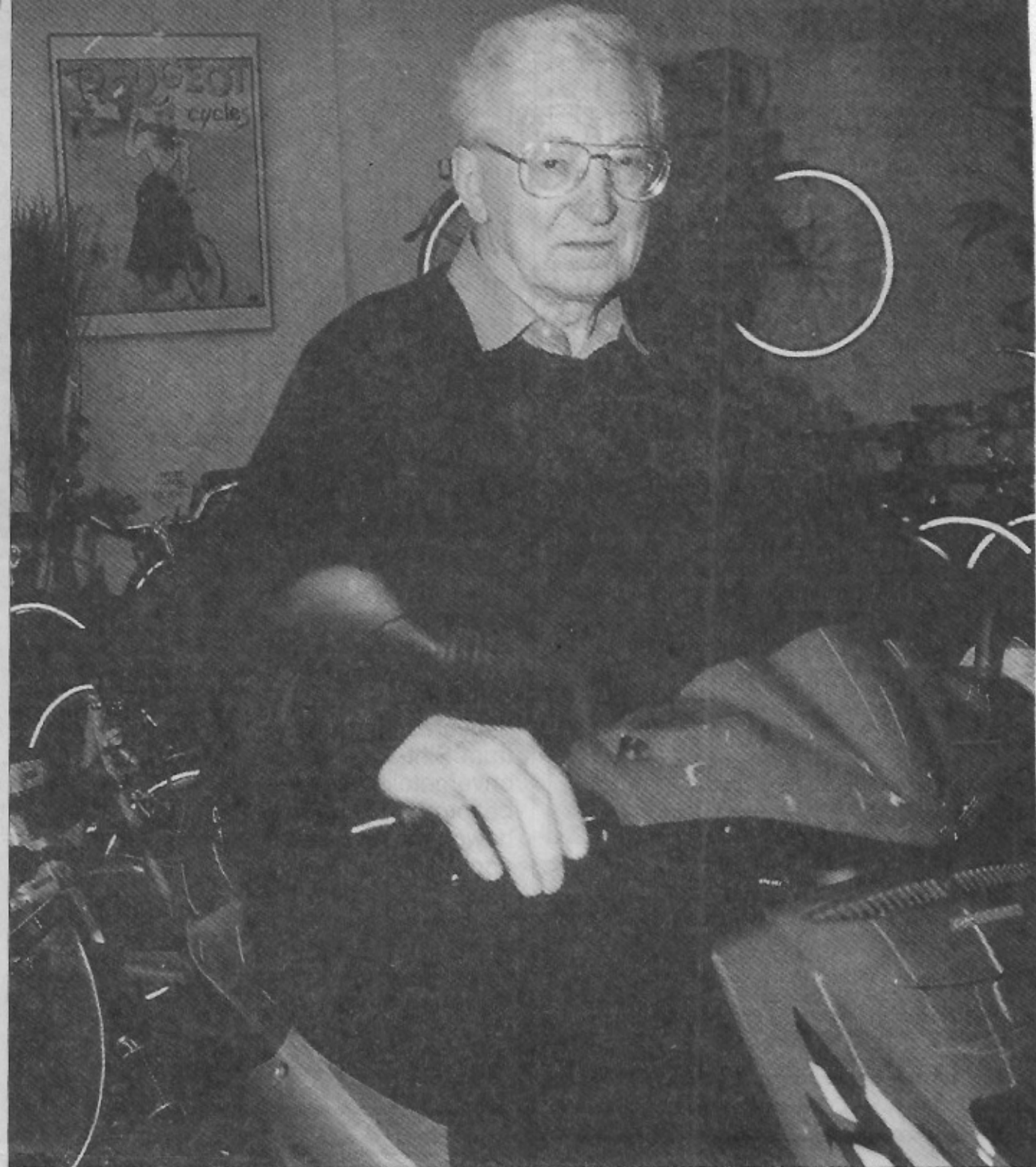

„'t Velootje is mijn

05-02-98

leven”

Lucien Brackx had al altijd het sociale hart om dichtbij de gewone mens te staan. Was internationale Jos Cardijn de zoon van een kolenmarchand, dan trok Lucien Brackx als zoon van een rijwielenhandelaar op een goeie dag naar Jos' kajotterie. Hij vond dat hij tussen velgen en fietskaders evenveel zwoegde als de ijvigste arbeider. Net als pa Kamiel was Lucien — huidig CRM-ondervoorzitter — zijn leven lang correct en uit het buurtleven nooit ver weg te slaan.

In feite was Lucien Brackx bij zijn geboorte op 4 juli 1926 een groot-Oostendenaar avant la lettre. Welja, vader Kamiel had na zijn huwelijk met Eufemie Kint op 4 januari 1919 op de hoek van de Torhoutsteenweg en Mariakerkelaan een eigendom gekocht dat zich voor 99 % op Steens grondgebied bevond waaraan een spoojie Oostende was geplakt. Zoals gebruikelijk in die dagen werd aan hoofdbedoening *velowinkel* een populair *café* gekoppeld. Drie zussen en zes broers tonen aan dat Lucien in een familiaal warm nest werd gekoesterd.

De velowinkel van Kamiel Brackx werd in de kortste keren een begrip voor de volkse parochie Sint-Jan waartoe 't Vettegas en de Hoge Barriere behoorden. Met de tijd drongen Hillegeer (Petit-Paris), Vanslembrouck (Nieuwpoortsteenweg) en Mares (Christinastraat) zich op als concurrenten.

In goede en kwade dagen

In het heilig jaar 1950 trouwden Lucien Brackx en Gaby Steenland in hun Sint-Janskerk. Twee lieve jonge mensen die we van dichtbij hebben gekend. Gaby was niet alleen zo maar een heel lief meisje. Het was een echtgenote met handen aan het lijf die 40 jaar wezenlijk naast manlief in de fiet-senzaak heeft gestaan. Een moeder die met liefde en vreugde haar Hugo, Erik, Marijke, Marianne, Peter, Chris en Jan op de wereld zette.

Het lot is haar om haar inzet niet gunstig geweest. Op relatief nog jonge leeftijd werd zij in Alzheimerweeën gedreven. Op dat ogenblik kon Lucien de eed van trouw in goeie en kwaaiie dagen niet edeler invullen. Omzeggens iedereen kreeg de kans het bijna onmenselijk drama van dichtbij mee te volgen. Toen Gaby op 6 juli 1994 uit haar lijden werd verlost, steeg uit zoveel harten een gebed voor het herdenken van een nobele figuur én respect voor de intieme familie die ook maar nooit naliet moeke graag te zien. (et)

Lucien en Gaby op hun trouwdag.

Volkse St. Jan

Waar is de parochie van geestelijke peetvaders Kareltye Houdmont en Leo De Geeter heengevaren? Er is geen Soldatenberg meer, geen Vliegplein en nog minder weiden en grachten met kraavisjes en puidenkopjes... Alles werd volgebouwd en het prachtige Godshuis geïsoleerd in een rusteloze autosnelweguitloop.

— **Lucien** : „Droeviger dan de autostrade en het verdwijnen van de speelpleintjes vind ik het feit dat we de mensen niet meer voor hun deur zien zitten om een praatje te slaan.”

— **Gelukkig kunnen we nog dromen...**

— **Lucien** : „Ja, toen we een van de vele koorknapen waren in roodgestreep wit kleed. Geen gelegenheid was te min om in processie en zang een rondtocht te maken. Toen de *Jongelingskring* met zijn viertal biljartafels het jonge volk bezig hield en de cinemazaal — waar Jefke Bruyninckx eregast was bij de voorstelling van zijn „De Witte”! — werd omgetoverd tot feestzaal en Kamiel Simoen, Willy Boedt, de gebroers Coene, Walter Debruyne en Maurits Raes met een hemelse *Bonte Avond* uitpakten!”

— **Alsof de moderne tijden werelddelen verwijderd zijn van Jongelingskring en Broeders van Liefde?**

— **Lucien** : „Laten we het niet te donker zien. Er is veel weg, maar er is ook veel in de plaats gekomen. De mensen zijn meer geëvolueerd en meer ontwikkeld. (et)

dens de Tweede Wereldoorlog geen fiets aan Eufemie om een halve dag naar de boeren te rossen achter petatten en boter? Madam Brackx had het zesde zintuig voor een goede babbel!"

Van Broeders, naar College en Vakschool

25 mensen tewerkgesteld bij Gloria

Aanzien als een correct persoon die graag met de gewone mens een pint ging pakken, was vader Kamiel een commerciant die verder keek dan zijn neus lang was. Toen hij op zeker moment wasmachines uit het Diksmuidse trok, zou hij in zijn zaak wel 25 mensen tewerkstellen.

— **Dat lijkt me nogal een bende...**

— **Lucien:** „In die dagen was de machinerie nog niet ten volle doorgebroken en hadden de werkmensen met gewoon materiaal zoveel ruimte niet vandoen om hun taak uit te voeren. De fietsen moesten gemonteerd worden en eventueel hersteld. Pa had bij een neef in Knokke geleerd hoe een fiets op te bouwen, wat inhield: kaders maken, nikleren, chromeren en verkoperen.”

Na de grote oorlog waren *longaandoening* en *tuberculose* zowat de onbarmhartige boosdoeners, zodat niet voor niets overal in het land sanatoria verrezen. Ook Kamiel Brackx zou op zijn 46ste door een longziekte worden geveld.

— **Lucien:** „Ik wist niet dat vader zou sterven. Eens begonnen is het allemaal tamelijk rap gegaan. Toen hij thuis overleed werden de kinderen zowat overal waar mogelijk bij de familie ondergebracht.”

— **Een zware klap voor moeder Eufemie...**

— **Lucien:** „Moeder bleef in die dagen wat ze al altijd was, een sterke vrouw. In het bruine zowaar Jordaanse café — met zijn met zand gevulde spuugbakjes — had ze al getoond met mensen te kunnen omgaan. Zelfs ruige venten naar de keuken leiden voor een kloeke borrel. Wie huurde voor luttele drie franken tij-

Bij de Broeders van Liefde groeide Lucien Brackx degelijk uit zijn korte broek. Goeie God, de boeiende tijd van pastertje Houdmont en zijn eerste luitenant Leo De Geeter, de clergyman die zowaar naar Amerika toog om te zingen voor de nieuw op te trekken Sint-Janskerk. De Broederschool, potverdekke...

Dan ziet Lucien 'de Kei' voor zijn ogen, de *gledder* die heel streng uit zijn krammen kon schieten tegen de *bubbels* van het tweede studiejaar. Een koekenbeste meester was August Simoen, waar iedereen graag bijzat. Dié zijn vierde leerjaar veel wijsheid én luim bijbracht... én de graagte voor het zingen. „Het hutje bij de zee” was Guusts gebenedijde Noordzeebrabançonneke.

— **Lucien:** „Als je van zingen spreekt moet je het natuurlijk over broeder Oscar hebben. Effenaar een allround leraar die aan de wetenschappen van het lager onderwijs zijn liefde voor koning Voetbal koppelde. Hoe dikwijls zijn we niet naar de Soldatenberg gaan shotten... Toen er zelfs een zekere Rudolf Vanmoerkerke nog in blote kuiten bijliep. Broeder Oscar? Een basketgestalte met pieperig sopraanstemmetje, die in de klas op zijn pedaalorgel zowel Gregoriaanse gezangen als pure Vlaamse getoondichte lyrieken voorspeelde.”

Na het vijfde studiejaar deed Lucien de bijna automatische overstap naar het college. Een onderwijsinrichting die een trap hoger stond... zodat hij niet voor niets een tussenjaar moest nemen.

— **Lucien:** „Ik was er evenwel van overtuigd dat ik groepen was om ooit met mijn handen te werken. Toen ik 16 werd ben ik naar het VTI in de Stuiverstraat gegaan alwaar ik één jaar en één trimester in de

houtbewerking verbleef. Ik werkte zeer graag met hout... en de kuipen van onze Gloria-wasmachines werden toen nog in hout vervaardigd. Het liep mis in die zin, dat de kuipen in de kortste keren uit metaal werden vervaardigd.”

Lucien herinnert zich dat, toen hij in 1951 met vrouwtje Gaby Steenland de leiding van de velozaak nam, je een goeie fiets met drie tot vier versnellingen kon aanschaffen voor 3000 fr. Een degelijke bromfiets kreeg je toen voor 8000 fr., waarbij de snelheid onbeperkt was en een valhelm niet verplicht. Dit laatste is pas einde de zestiger jaren noodzakelijk geworden.

— **Hoe extreem is dit later ontwikkeld?**

— **Lucien:** „Er zijn fietsen van 6.700 fr. waar wij achter staan. De velo hoort evenwel op een markt waar *goed* en *beter* zich naar eenieders beurs schikken. Er zijn tweewielers van 15.000... én van 30.000 fr... en mag je niet achterover vallen wanneer op het autosalon een *superveloetje* geprijsd staat voor 300.000 ballen! Het licht materiaal laat zich betalen. Waar zit het verschil? Je hebt banden van 180... en je hebt er van 800 fr. Prijverschillen die zich zowat in alle onderdelen uiten.”

— **Hoe evolueerde de bromfiets?**

— **Lucien:** „Van 8000 fr. ging het naar 30.000 fr., wat te maken had met vering, pinkers en andere nieuwe snuffjes. Vroeger werd er zo'n 60 km/u. gereden en vandaag mag het officieel maar 45 km/u. meer. Of ik daar achter sta? Luister, het moet echt niet veel rapper dan 45 km/u. In het andere geval jagen ze mekaar alleen toch maar onnodig op.”

Bescherming en meer waardering voor buurtwinkels

Het moet zijn dat Lucien Brackx al sedert zijn geboorte met een sociaal hart zit opge-

scheept. Met een zeker enthousiasme werd hij groepsleider en zelfs voorzitter van de Cardijnse Kajottersjeugd op de wijk Sint-Jan.

Als middenstander ontbrak hij niet bij de Steense NCMV-afdeling van voorzitter Jacques Ghesquière.

Jan Piers bedacht de parochie Sint-Jan in 1951 met een NCMV-afdeling. Hier zou Octaaf Kint — broer van moeder Eufemie — het voorzitterschap invullen.

— **Wat heeft het NCMV en CRM bij je teweeggebracht ?**

— **Lucien :** „De middenstander beseft niet altijd dat hij of zij een support kan gebruiken... en het verdorie veel moeilijker is als je je alleen voor de kar spant. Gezamen-

lijk heb je terstond een heel wat klaardere kijk op de zaak. Daarbij is het gewoon een noodzakelijkheid als middenstander gegroepeerd te zijn.”

— **Hoeft de middenstand zekerheden ?**

— **Lucien :** „Er moeten beslisselijk zekerheden ingebouwd worden voor de commerce. De lasten zijn immers zó zwaar, dat men gerust zijn petje mag afdoen voor iemand die nog zelfstandig wil werken. Megazaken treffen ons niet speciaal, omdat in onze zaak service nog altijd voor 99 % primeert.”

— **Grootwarenhuizen treffen kleine zaken ?**

— **Lucien :** „Het gaat immers bikkeldhard voor de nobele buurtwinkeltjes die vaak moeten stoppen, omdat het volk

blijkbaar iets te gemakkelijk naar de *onpersoonlijke* grootwarenhuizen trekt. Waarom het dat doet ? Om de eenvoudige reden dat mensen niet meer met mekaar kunnen lachen en klappen... en het buurtbabbeltje er eenvoudig uitgroeide.”

— **Nooit ontgoocheld geweest in 't velootje ?**

— **Lucien :** „Eigenlijk niet. Alhoewel... Er was een tijd dat men je voor een sukkelaar aanzag toen je op de velopedalen stampste... als bijna iedereen al met een eigen auto tufte. Temidden een kroostrijk gezin waren het jandorie geen gemakkelijke tijden. Geloof me, menig werkmens verdiende toen veel gemakkelijker — en rijkelijker ! — zijn boterham dan wij...”

In zijn kajotterstijd richtte Lucien Brackx een banjoclub op. Op deze foto zien we hem en accordeonist Cornelis bij het H. Hartbeeld op de speelplaats van de Broeders van Liefde.

Van Staf Vanslembrouck tot Johan Museeuw

In de tijd van grootvader Kamiel Brackx werd er vast en zeker nog gedweept met Gaston Rebry, Romain Maes en de crack van de eigenste Hoge Barriere, Staf Vanslembrouck.

Het moet in 1717 op Stenedorp een hoofdman Petrus Brackx gewoond hebben. Functie die in de tijd van Napoleon zoveel als burgemeester betekende. Om maar eens te zeggen dat huidige zaakvoerder Peter Brackx met een wel heel welluidende naam vanonder het doopwater kwam.

Gestart in een werkruimte van 72 m² kon Lucien Brackx zijn atelier in 1968 uitbreiden tot 120 m²... en in 1986 met nog eens 40 m² verruimen. In een handelszaak voel je meer dan elders aan dat de wereld almaar verkleind. In grootva-

Vier cracks op een rij: v.l.n.r. zaakvoerder Peter Brackx, Johan Musseeuw, ouwe rot Lucien Brackx die in 1990 de teugels overgaf aan zijn zoons... maar nog altijd niet verlegen is om een praam te geven, en tenslotte medevennoot Chris Brackx.

ders tijd pochtte men ermee dat er mensen van zes dorpen ver naar de velowinkel afzakten. Nu is het een gewone zaak dat een Antwerpenaar, een Brusselaar en zelfs een Limburger en passant een fiets in de Steense zaak koopt.

Tijden zijn niet te stoppen, mens... Bedenk dat het eens een mirakel was over drie of vier versnellingen te beschikken en dat pedalleurs vandaag ter koerse trekken met zegge en schrijve 24 versnellingen! (et)